

GÁCS KRISZTIÁN

Bölcselet- és Társadalomtudományi Kar

Történelem MA

gacs.krisz@gmail.com

Az egyházszakadás megpecsételése: latin egyházi uralom a görög Keleten

Az egyháztörténet 1054-re datálja az úgynevezett „*nagy egyházszakadás*”-t. Tudjuk, hogy a kortársak számára ez a szakítás nem tűnt javíthatatlannak: a korábbiakból számos példa hozható ennél komolyabb vitákra. A későbbiekben mégis, Róma és Konstantinápoly egyre jobban elidegenedett egymástól: a normannok 1185-ben elfoglalták Thessalonikét, Bizáncban pedig – az udvari latinbarátság felszámolását követően – számos kegyetlenkedés történt az itáliai kereskedőkkel szemben. Részben ezért, nagyobb részben pedig a gazdasági és politikai érdekekért a IV. keresztes hadjáratra vállalkozók – hathatós velencei közreműködéssel – Konstantinápoly ellen vonultak, amely a Bizánci Birodalom 1204. április 13-ai megszűnését és a Latin Császárság létrehozását eredményezte. A *latinocratia* néven jelölt események alatt (a latinok hatalmi szóval akarták elismertetni a római pápát és megszüntetni az 1054-es szakadást) a bizánci orthodox társadalom olyan súlyos traumát szenvedett, amely a katolikusokkal való tudatos szakítást eredményezte. A 12. század bizánci írói közül Eustathios metropolita levele (*De Thessalonica urbe a Latinis capta*) és Nikéas Chóniatés műve (*Chróniké diégésis*) közvetlen forrásként szolgál az eseményekhez, a nyugati elbeszélők közül pedig Robert de Clari krónikája (*La Conquête de Constantinople*) részletesen beszámol a konstantinápolyi (rabló)hadjáratról. Az előadás célja bizonyítani a források alapján, hogy az egyházszakadás tudatosítása a latin egyházi uralom idején kezdődött.